

To billeder fra København

1

Ud til den grønne vold der går rundt om byen, ligger en stor rød gård med mange vinduer, i dem vokser balsaminen og ambratræet. Fattigt ser der ud derindenfor, og fattige gamle folk bor der.

Se! Op til vindueskarmen læner sig en gammel pige, hun plukker det visne blad af balsaminen og ser ud på den grønne vold hvor lystige børn tumler sig. Hvad tænker hun på? Et livs drama ruller op for tanken.

De fattige små, hvor lykkeligt de leger! Hvilke røde kinder, hvilke velsignede øjne, men hverken sko eller strømper har de på. De danser på den grønne vold, der hvor sagnet fortæller at for mange år tilbage da jorden der altid sank, blev et uskyldigt barn lokket med blomster og legetøj ind i den åbne grav, som de murede til mens den lille legede og spiste. Da lå volden fast og bar snart et dejligt grønsvær. De små kender ikke sagnet, ellers ville de høre barnet græde endnu dernede under jorden, og duggen på græsset ville synes dem de brændende tårer. De kender ikke historien om Danmarks konge, der da fjenden lå udenfor, red her forbi og svor at han ville dø i sin rede. Da kom kvinder og mænd, de gøder kogende vand ned over de hvidklædte fjender som i sneen kravlede op ad den ydre volds side.

Lystigt leger de fattige små.

Leg, du lille pige! Snart kommer årene – ja, de velsignede år: Konfirmanderne spadserer hånd i hånd, du går i hvid kjole, den har kostet din mor nok, og dog er den syet om af en større, gammel! Du får et rødt sjal, det hænger dig for langt ned, men så kan man se hvor stort det er, hvor alt for stort! Du tænker på din stads og på den gode Gud. Dejlig er en vandring på volden! Og årene går med mange mørke dage, men med ungdomssind, og du får en ven, du ved det ikke! I mødes, I vandrer på volden i det tidlige forår når alle kirkeklokker ringer store bededag. Der er endnu ikke violer at finde, men ud for Rosenborg står der et træ med de første grønne knopper, der standser I. Hvert år skyder træet grønne grene, det gør ikke hjertet i menneskets bryst. Gennem dette glider flere mørke skyer end Norden kender. Stakkels barn, din brudgoms brudekammer bliver ligkisten, og du bliver en gammel pige. Fra Vartov ser du bag balsaminen ud på de legende børn, ser din historie gentages.

Og det er just det livsdrama der ruller op for den gamle pige der ser ud på volden hvor solen skinner, hvor børnene med røde kinder og uden strømper og sko jubler som alle de andre himlens fugle.

2

Det er efterår, vi står på Kastelsvolden og ser ud over havet på de mange skibe og på den svenske kyst der løfter sig højt i det sidste solskin. Bagved os går volden brat nedad, der står prægtige store træer, det gule løv falder fra grenene. Dernede ligger skumle huse med træpalisader, derindenfor hvor skildvagten går, er så snævert og skummelt, men endnu mørkere er der bag det gitrede hul, der sidder fangne slaver, de værste forbrydere.

En stråle fra den nedgående sol falder ind i det nøgne kammer. Solen skinner på onde og på gode! Den mørke barske fange ser med et hæsligt blik på den kolde solstråle. En lille fugl flyver mod gitteret. Fuglen synger for onde og for gode. Den synger et kort »kvivit«, men bliver siddende, slår med vingen, piller en fjer af den, lader de andre fjer bruse om halsen – og den onde mand i lænker ser derpå. Et mildere udtryk går over det hæslige ansigt, en tanke som han ikke selv gør sig tydelig, skinner frem i hans bryst, den er beslægtet med solstrålen gennem gitteret, beslægtet med duften af violerne som om foråret vokser så rigt udenfor. Nu lyder jægenes musik, så liflig og stærk. Fuglen flyver fra fangens gitter, solstrålen forsvinder, og der er mørkt inde i kammeret, mørkt i den onde mands hjerte, men solen har dog skinnet derind, fuglen sunget derind.

Bliv ved, I smukke valdhornstener, aftenen er smuk, havet spejlglat og stille!